

Karácsonyi Zsolt

ORPHEUSZ A MARGIT-SZIGETEN

*Trák nők elől futottam el,
avar hölgyek hívtak idáig:
a gyönyörű Margit-szigetre.*

*A legszebb sziget a Pannon-tengeren,
körötte, mondják: víz alatti város.
Egy Buda nevű szörny őrzi a kincsét,
szirének csábítják
az álmatag hajóst.*

*Ülök a tölgyek alatt és
látom a jövőt, nézem a múltat.
Hajókat küldök Északnak és Délnek,
hátha változik valami holnap.*

*Minden olyan szép, minden olyan régi,
annyira ismeretlen minden.*

*Két fáradt kentaur húzza emlékeim kocsiját,
így érünk el a múltba.*

*A nagy költői verseny zajlik éppen
az aréna kellős közepén.
Az egyetlen ember, aki nem dalolt még:
az vagyok én.*

*Nem is szólalok meg. Az igazi dalt,
mit énekeltem: korábbra hagyom.
A messze úszó fáratag hajók mindegyikén
én lendítem karom,*

mégis a szigeté a búcsúszó:

*„Ha tudsz élni az özönvíz után,
nem kell hajóra szállni*

soha már!”